

L'IGUALADÍ

Els membres del Tribunal de Garanties poden discutir tot el que vulguin, però... que pensin que les coses de Catalunya les hem de dictar i resoldre els catalans.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 63

IGUALADA, 2 DE JUNY DE 1934

TEMES D'ASSISTÈNCIA SOCIAL

Oposicionistes a ultrança

Un periòdic anarquista local ens ha fet saber que no troba bé els propòsits de la Comissió d'Assistència Social. Val a dir que ho comprenem perfectament i, pel que es veu, cada dia són més els obrers que també ho comprenen tan perfectament com nosaltres mateixos.

Hi han idees que, per triomfar, necessiten semblar misèria i malestar, necessiten crear gana, odi, ceguera, necessiten la desesperació total, ferotge i bàrber, de l'home acorralat que no sap on va. I, és clar, tota iniciativa generosa, de veritable solidaritat, vingui de dalt o vingui de baix, com que sempre tendirà a no deixar néixer ni créixer aquella desesperació, forçosament toparà amb els «principis» d'aquests homes enfebrats que han adoptat una posició d'obcecats i fanàtics i es debaten en un món de boires negres i espesses impermeables a tota llum de comprensió i realitat.

Bé que hom professi unes idees —totes són professables si hom hi posa amor i bona fe— i en cerqui el seu triomf per la persuasió, amb l'apostulat noble i abnegat, dins les lleis que forçosament han de regular la vida mecànica de l'actual societat. Però, quan una organització s'ha fet pràcticament incompatible amb totes les lleis de totes les situacions —àdhuc en els dos primers anys de República—, no és estrany que es vegi abandonada pels homes de sentit comú i hagim de contemplar esforços esporàdics que fan encara més patent aquella obcecació que assenyàvem.

L'articulista bilingüista que suara al·ludiem, ja deu estar satisfet. Com que no podia reventar per enlloc els lloables propòsits de la Comissió d'Assistència Social, però tenia el «compromís» de fer-hi oposició, fos com fos, perquè la qüestió és salvar els «principis», se les ha emprès contra la contribució obrera a la Caixa de socors als sense treball, encara que al fer aquesta mala feina hagi tingut de traïcionar, probablement, al seu mateix sentiment. I, per això, ens dóna les següents raons: «El misero jornal del obrero que afortunadamente trabaja no debe sufrir merma alguna. Máxime cuando el trabajador no le incumbe ninguna responsabilidad si la humanidad atraviesa agudo problema. El mal parte del egoísmo de la burguesía, etc.»

I bé: acceptem que l'obrer no té cap culpa en l'actual estat de coses, però la realitat és que ell en pateix, més que ningú, les seves conseqüències. I, per ara i tant, ens hem de cenyir a la realitat. Que el món és com és AVUI i no com voldríem que fos demà. I ara vivim l'AVUI, tot treballant per un DEMA millor. Mentre esperem aquest demà venturós, cal solventar els problemes d'avui i aquest és el propòsit que trasllueix la noble iniciativa del nostre Ajuntament. Per això creiem sincerament que, en una obra altament humanitària com la d'Assistència Social, no s'hi val a blasmar el sentit de companyerisme de la classe treballadora i esforçar-se en ofegar la seva veu. Veu de l'ànima, però, que ressonarà potent i farà possible—n'estem segurs—la realització de l'obra projectada.

Altrament, la realitat és indefugible i per això nosaltres ara podríem demostrar la falta de consistència de la raó principal que addueix l'al·ludit periòdic, puix trobaríem exemples abundantíssims en què, organitzacions molt cares a l'articulista, sota pretext de subscripcions i recaptés, s'han adreçat i s'adrecen constantment als obrers per a «mermar» el seu «miser jornal» i no pas sempre amb finalitats prou clares i concretes, ni amb destinació sempre lloable.

Nosaltres, homes d'esquerra, entusiastes reformistes en matèria social, entenem que, mentre breguem per a millorar les lleis socials de la nos-

tra terra, tenim el deure de no defugir la realitat de l'hora present. És més còmode, certament, encastellar-se en uns principis radicals i, girant-se d'esquena a la realitat, dir: si algú pateix fam, que esperi el triomf dels nostres principis; mentre tant, que es desesperi o que es mati.

No: nosaltres trobem més humà esforçar-se en atenuar els estralls de la injustícia actual, organitzar l'auxili, predicar-lo i imposar-lo, si cal, utilitzant els mitjans morals i materials que hagim pogut conquerir.

Que triin, doncs, els obrers. Hi han fets nombrosos que demostren que ja han après a triar. Assistència Social tindrà, no en pot dubtar ningú, l'escalf i la col·laboració dels obrers autèntics. Amb aquesta significació, hi cap tothom. Amb molt bon encert, l'Ajuntament, al crear la Comissió d'Assistència Social, ho féu amb caràcter mixte, i així la labor que desenvolli tindrà sempre el control obrer i patronal.

Sabem que l'apoi monetari que es demanarà als obrers és senzillament irrissori comparat amb els beneficis que els ha de reportar.

Referències de darrera hora ens diuen que és propòsit de l'esmentada Comissió, començar la recaptació de quotes i donatius el proper dia 15, si la perllongació de la vaga de contramestres no aconsella el seu ajornament.

OBRERS: Quan vingui l'hora, compliu amb el vostre deure de companyerisme.

Carta de Barcelona

Els aprenents de bruixot

Em fa l'efecte que la carrera de bruixot ha d'ésser llarga i complicada. Dic això, perquè he sentit a dir que hi havia un aprenent de bruixot que malgrat molts anys d'estudi i malgrat saber alguns secrets de bruixeria, no ho sabia pas tot, ni de bon tros. No coneixia, per exemple, perquè les bruixes, les nits dels dissabtes, volen amb l'escombra entre cames. N'ignorava moltes més de coses i la seva incipient saviesa li havia ensenyat el secret de començar-ne moltes, però sense el segon secret, més important, de poder-les acabar, i acabar bé.

Aquest aprenent trapella i manella, un dia, i a casa seva mateix, va voler provar el resultat d'un estudi complicat que acabava de fer. Va agafar unes quantes escombres i començà les pràctiques, els ritus o les oracions que feien el cas. De sobte llançà un crit triomfant: del capdamunt de les escombres eixia un doll d'aigua: tantes escombres tantes fonts, i, tanmateix, abundants, abundantíssimes.

Ja hom pot comprendre la joia de l'aprenent de bruixot. Però, ai las! tanta d'aigua rajava que es va presentar el problema de la inundació de la casa. I l'aprenent va restar corgelat en adonar-se que encara no coneixia el secret d'estroncar fonts. I la casa es va inundar i va caure, i les escombres continuaven llançant aigua, i l'aprenent continuava astorat...

* * *
Jo diria que igualment ha d'ésser complicat encarregar-se de la caixa d'una dictadura. Perquè hom agafa la mania que governar és, només, fer carreteres i exposicions i allà van pagaments i més pagaments. Com que hi ha allò de la paella pel mànec i que ningú no replicarà, perquè no recorda el caixer que algú ha curat de tapar totes les boques, és facilíssim llançar diners perquè n'hi ha. I fins és fàcil que l'aprenent de bruixot, dic, Calvo Sotelo, es cregui en aquells moments un geni

Centre Republicà

Secció Femenina

Avui, dissabte dia 2 de juny, a dos quarts de deu de la nit, Tercera conferència-conversa

Tema:

CULTURA, POLÍTICA
I EMANCIPACIÓ
DE LA DONA

Ponent: Salvador Riba Gumà

L'acte serà públic.